

El confinament inesperat.

Ring,ring!! Toca el despertador aquell catorze de març del 2020 a les cinc d'una matinada més. Ring,ring!! Eh aixecat, és l'hora. Uf!! Ja vaig, ja són les cinc...? Si és així, doncs avui comença un dia més, suposo que serà com tots, un dissabte com qualsevol dels altres. Poso la cafetera com cada dia, mentres que preparo els esmorzars de tots, arreglo les meves mascotes i així acaba de sortir el cafè. Esmorzo i me'n vaig a la dutxa per agafar força i poder aguantar el dia. Rin,ring!! Són les sis i mitja i encara t'has de pentinar i vestir-te, arribaràs tard. Mare meva, ja vaig, un moment, cinc minuts i estic. Ja està, adieu. Surto cap a la feina, mentres camino pels carrers del meu poble, un poble petit i tranquil, que en especial avui està molt adormit. Miro a un costat, a l'altre, al davant, al darrere i increïblement, avui no hi ha ningú. Que estrany, que estarà passant, on estan els cotxes amunt i avall? Les motos, les persones... Avui està tot molt diferent, en fi no en faré cas. Potser és la meva imaginació, o pot ser no. De qualsevol manera començaré el dia com de costum: amb força, alegria i esperant que sigui un bon matí.

Un ,dos ,tres ,quatre ,cinc... I així pujo les escales cada dia fins arribar a dalt. Obro la porta i ara si, ja hi som. Comença un dissabte més de feina.

Bla... Bla... Blabla... Ui, que estrany, els meus supervisors, avui tenen la televisió encesa. Vaig a veure, mai ho fan, avui si, però dec ser jo que pensa que avui hi ha alguna cosa estranya .A la meva vida tots els dies son com una repetició d'una pel·lícula, sempre el mateix, per què avui hauria de ser diferent...?

- Bon dia. Que passa? Tot bé...?

- Si,bueno no...no sè. Has vist les notícies...?

- Jo...? Per què ho hauria de fer?
- Doncs mira, avui parlen d'una cosa estranya, d'un tal virus. N'has sentit a parlar...?
- Ni molt ni mica... I que en diuen?
- Doncs veuràs,pareix que avui canviarà tot.
- Com que tot...?
- Si, parlen de que es tancarà tot i ningú podrà sortir de ca seva.
- Però què dius? Això no pot ser.
- Doncs ja veus que si que potser. Ens haurem de espabilar i estar atents a tot el que pugui pasar. Qui sap, potser ara apendrem a valorar més les coses, Inclús qui sap si fins i tot la vida.

Acabo la feina i vaig cap a casa.

- Hola,que tal...?
- Mamà, mamà. Saps que diuen per la televisió? Que a partir de demà no podrem sortir!!
- Ai, fill meu. Algú haurà de treballar, sinó com creus que menjarem?
- Doncs, mamà, potser serà l'hora de que comencem a valorar més les coses i si ho diuen, doncs haurem de fer cas.
- Bla, bla, blabla... Ai!! Mira. Si, diuen que la cosa no pinta gens bé i que si volem ajudar ens haurem de quedar a casa.
- Saps que, mare...?
- Diques fill meu.
- Jo em quedo a casa, tu...?
- Doncs...Jo també.

Qui s'ho hauria imaginat, de la nit al matí tota una família unida i confinada a casa.

Tots junts, com abans sempre havíem somiat i mai ho havien fet.

Estava clar que enmig de la tempesta s'acostava la calma. O potser no. Però el que si sabíem era que havíem de quedar-m'nos a casa.

Potser era l'hora de descobrir lo bo d'estar confinat, no podia ser tot negatiu. Hi havia que ajudar a aquells que des del perill posaven en risc la seva vida per nosaltres i els nostres sers estimats.

Mai hauríem pensat que de cop i volta no podrien anar a treballar com de costum, a comprar, a sopar, ni tan se podria anar passejar. Estava clar, tot se'ns venia al damunt, una llarga època de canvis.

Passaven els dies, i tot i a moltes conversacions, el meu fill encara no ho entenia.

- Mamà!! Vull sortir.

- No pots!!

- Com que no...? Però que dius, és que no entens que no vull estar més a casa. Vull correr, saltar, jugar, parlar, estar amb els amics...No sé, vull sortir!!

- Mira fill, sé que de vegades et canvia la vida en un moment. Però ara has d'entendre que estam confinats i això vol dir que no pots sortir i hauràs de buscar la manera d'entendre que en aquest moment tots ens hem de quedar a casa.

- Saps que et dic...? Doncs que no vull, no ho faré. Jo vull sortir i ho necessito, així que ja saps. Jo m'en vaig!!

- Poom!! Es tancà la porta.

Sssssssssssss.....

- Toc,toc...

- Que vols..? Deixa'm en pau jo no vull estar confinat,vull sortir al carrer amb els demès i tu no em deixes.Mare, tal vegada es que no m'entens.

- Puc passar fill...? Venga siusplau. Se que així de cop i volta, de la nit al matí, no és fàcil. Però jo t'ho vull explicar. Em deixes...?

- A veure, passa diguem. T'escolto.

- Doncs mira, que t'assembla si en comptes d'enfadarte buscam la millor manera de passar aquests dies...? Diuen que va per llarg la cosa.

- I que em proposes...?

- Mira, te'n recordes, quan tots els dies em deies que mai estavem junts i que sempre estava fent feina...?

- Si, me'n recordo perfectament, porque es la pura realitat.

-Doncs mira fill. Ara com estam confinats tenim l'oportunitat de fer allò que no fèiem abans. Així que si et sembla bé, avui podem jugar a alguna cosa, mirar la televisió, fer un bescuit i qui sap si fins i tot podem compartir opinions entre els dos de tot el que ens està passant. Que et sembla...?

- No pinta gens malament mare, però no sé si funcionarà perquè jo no vull estar a casa tancat. Vull sortir!!

Varen passar els dies, les setmanes i els mesos, però un dia de cop i volta...

Ring,ring...!!! Això que deu ser?

- Bon dia mare Com va, que tal?

- Però fill, que fas...? Avui és dissabte, són les set del matí i tu normalment a aquesta hora sols estar dormint.

- Doncs, ja veus mare. Avui no.

- Venga fill, ves al llit. És molt de matí encara i el dia és molt llarg.

- Saps que et dic mare? Fa uns mesos, aquell dia que vam mirar la televisió i varem dir que les coses canviarien, que les nostres vides canviarien? Doncs, aquell dia també era un dissabte. No com el d'avui, ni com un més, tan sols era un dissabte diferent.

- Ai, fill meu ,explica'm bé això que en dius perquè la veritat és que no entenc res.Fa uns mesos et vaig dir que havíem d'estar confinats i tu vas dir que no volies.

-Doncs ja veus, ara veig les coses d'una altre manera i si tot això és un somni, jo no en vull obrir els ulls mai.

- Però que estàs diguent...? No veus que no pot ser el que dius. Hi ha molta gent que ha perdut un ser estimat, un treball i fins i tot ha posat la seva vida en perill per salvar la dels demés.

-Tens tota la raó i és molt trist, però això d'estar confinat, allò que en un principi ni tan sols en volia sentir a parlar, ara, avui, m'ha donat una bona lliçó.

- Que vols dir amb això...?

-Doncs mira ,aquella història que un dia sense esperarme vaig començar a escriure amb la tinta d'un bolígraf sense saber molt bé el que anava a contar avui és una pura realitat. I amb això et vull dir que de vegades la vida es la que millor t'ensenya.

- Però no creus que valdria més que tot fos com abans...?

- Per mi no ho creuràs, però no. Això del confinament m'ha fet donar conta que estar amb els teus i valorar les coses que t'ha regalat la vida, no és tant dolent perquè avui estam aquí, però demà potser no.

Ara que la vida està tornant al seu lloc, jo ja no sé si el que feia abans, es el que de veritat m'ha agrada.

Sigui com sigui,aquesta història que es una verdadera realitat. Estic segur que quedarà en el meu record i en el de molta gent que quan tot ho veu fosc, enmig de moltes dificultats que un es pot trobar a la vida, només cal mirar enrere un minut i pensar que sempre hi ha una solució i fins i tot , qui sap si alguna cosa positiva positiva.

La història s'acaba i jo sé que fa uns mesos deia: "Em quedo a casa" . I ara, demà o el mes que vinent,qui sap si ho tornaré a dir o potser sentirè a faltar allò que en un principi era tant negatiu i en un simple tancar d'ulls ha tornat o està tornant o tornarà a aquella insignificant realitat.

Seudonim:L'escriptora simple.